

derigjennem at henlede dets Opmærksomhed paa, at den er til og kan blive et Gode og det et meget stort, naar den bliver benyttet ifølge den Hensigt, hvori Loven er given. Jeg haaber derfor, at den høitærede Ministers Opmærksomhed vil være henvendt paa dette Punkt saavelsom paa Anstaltens Administration i det Hele, idet jeg slutter med at udtale den Tanke, at Loven om Livrenteanstalten vistnok trænger til nogen Revision.

Svar: Ja, den sidste ærede Taler (Th. Nielsen) har unegtelig lettet mig det, jeg havde at sige, idet et af de Punkter, jeg hovedsagelig ønskede at omtale, er Ublaandet af Penge fra Statskassen, og det har det ærede Medlem nu fremskillet paa en saadan Maade, at jeg fuldstændig kan tiltræde hans Betragtning i saa Henseende. Men det maa dog maaske være mig tilladt at gjøre nogle enkelte Bemærkninger navnlig lige overfor den ærede Minister. Jeg hørte meget opmærksomt efter den ærede Ministers Foredrag, og hørte jo til min Forundring, at han, hvad dette Punkt angaar, ikke har kunnet se eller erkjende, at der er en saadan Erang tilstede, som forskjellige Røster lyde paa. Ikke desto mindre forekommer det mig, at den ærede Minister leverede et saa godt Bevis som noget for, at Erangen er der, idet den ærede Minister — jeg tror ikke, jeg tager feil deri — sagde, at han vidste, man havde trykt til Kreditforeninger om Laan paa mindst 20 Millioner i det sidste Aar, og det erkjendte den ærede Minister selv, var en dyr Maade at skaffe sig Penge paa. Dertil kommer, at jeg med ikke mindre Opmærksomhed hørte den ærede Minister forleden Dag, da der var Tale om overordentlige Udgifter til Forsvarsvæsenet, og da brugte den ærede Minister det Udtryk, at de Penge, vi havde liggende i Statskassen, vare „dovne Millioner“. Jeg skal ikke negte, at naar vi have disse — efter Ministerens Udtryk — „dovne Millioner“ liggende, var her en heldig Maade at anvende dem paa, i Stedet for at lade dem ligge og dovne der. Nu veed jeg meget vel, at den ærede Minister vil svare, at det ikke er dertil, han vil have disse Penge anvendt, men at han vil bruge dem til overordentlige Forsvarsforanstaltninger. Jeg er nu i det Tilfælde, at jeg ønsker og haaber, at den ærede Minister ikke skal faae en eneste Stilling til det Diemed, men at den Bei, som Thingets Flertal baade i Aar og tidligere har anviist, vil blive fastholdt i de følgende Aar; thi min Betragtning er den, at jo mere man foretager i den af Ministeren antydede Retning, desmere har man Udbygning til at forberede Rigets Undergang. Jeg tror nu paa ingen Maade, at man ad denne Bei kan frelse Riget; jeg tror, man hellere maa hjælpe Statens Borgere med Pengelaan i en Tid som den nuværende, hvor der er saa stor Pengetrang, og hvor endog saa Folk, som for et Aar

siden sad temmelig godt i det, ere komne paa Knæerne. Det er en meget heldigere Maade at frelse Riget paa. Det er min Betragtning af dette Forhold, og jeg skal ikke opholde mig længere derved, da jeg som sagt i saa Henseende fuldstændig kan slutte mig til min ærede Nabo til Venstre (Th. Nielsen). Derimod er der en anden Side af Sagen, som det ærede Medlem udviklede, men hvori jeg ikke er enig med ham, det er Spørgsmaalet om den faste Rente. Jeg har unegtelig i sin Tid været med til at modsette mig Rentefodens Frigivelse, men jeg tror dog at have gjort den Erfaring, at siden den Tid, da dette Spørgsmaal var paa Bane — og det er ikke saa længe siden — har man faaet et helt andet Blik paa de Ting (Th. Nielsen: Ja, desværre!). Ja! det kan gjerne være, at det ærede Medlem har Ret; jeg skal ikke dømme om, hvor vidt det er heldigt eller ikke, men jeg tør dristig paasta, at Synet paa de Forhold er en hel Del anderledes nu end den Gang. Jeg formaar heller ikke med min bedste Vilje at se, hvad man vil opnaa ved den saakaldte bundne Rentefod. Det eneste Punkt, hvor der i alt Fald tilsyneladende er nogen Mening i den, er overfor de offentlige Midler. Jeg indrømmer, at de have en særlig Stilling. Jeg skal ikke i dette Dieblit sige, om det vil være passende at sætte en bunden Rentefod for de offentlige Midler, naar man ikke gjør det for noget som helst Andet. Jeg hylder den Anskuelse, som vi vist næsten Allesammen have, at det er bedst at give Rentefoden fri. At man siger, at Penge ikke ere en Vare, det forstaar jeg ikke; jeg kan ikke begribe, at Penge ikke lige saa fuldt ere en Vare som enhver anden Ting; men hvad jeg hver Dag ser for mine Dine, er, at de, der have Penge, bestemme Renten, og saa kan det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) og enhver som helst Anden lade saa mange Rentefødder, som de ville, saa er jeg overbevist om, at de ville blive omgaaede og mildest talt ikke respekterede. Ere Penge dyre at erholde, saa komme de Laansøgende til at betale derfor, og saa kunne vi lade saa mange Rentefødder, som det skal være. Hvad jeg derimod har hørt bittere Klager over fra mange Sider, og det ikke uden Grund, er over disse Bevillinger, som man har maattet betale for. Det er vel ikke store Pengesummer, men i alt Fald spie de haardt til de Laansøgere, som maa betale høiere Rente end den lovbekemte, og derfor glæder det mig, at man vil fritage dem derfor. Men saa siger jeg, at man skal heller gjøre Stridiet helt ud og befri Ministeren for at have den Uleilighed at give disse Bevillinger. (Th. Nielsen: Det skal han dog ikke gjøre.) Der skal dog i hvert Fald gives Svar paa Ansøgningerne om disse Bevillinger. (Th. Nielsen: Men det bliver man jo dog ved med.) Ja, men jeg siger, at man skulde være helt fri for det, saa at Administrationen ikke